

A EŠTE JEDEN DÔVOD TU JE...

Rodinná katechézka 50-2018 (582)

www.inky.sk

týždeň po 19. 8. 2018

... alebo o tom, že chudoba ducha rozhodne nie je len o majetku.

BOŽIE SLOVO:

(2 Krť 2,13-14 SSV)

Čítanie z 2. knihy kráľov: *[Elizeus] zdvihol Eliášov plášť, ktorý z neho spadol, vrátil sa a zastal pri brehu Jordána. ¹⁴ Vzal Eliášov plášť, ktorý z neho spadol, udrel vodu a povedal: "Kde je Pán, Eliášov Boh, teraz?" A keď udrel vodu, rozdelila sa na dve strany a Elizeus prešiel. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 564, 545, 351)

Minule sme spomínali dva dôvody, prečo charizmy nie sú bežne bežné... Dnes k tomu môžeme pridať ešte jeden, vcelku praktický dôvod.

Philippe Madre o ňom hovorí: „*Ide o ducha chudoby, ktorý nám umožní spoliehať sa viac na Boha než na ľudí a organizovať svoj život v dôvere, že Jeho múdrosť nás nesie a stará sa o nás.*“ Jeho manželka, Evelyne Madre, k tomu dodáva: „*Môžeme sa spoľahnúť na Prozreteľnosť a odvážiť sa prosiť podľa našich oprávnených potrieb. Ak naozaj chceme byť v rukách nášho Pána, môžeme a máme sa správať ako deti, ktoré čakajú pomoc od svojho Otca.*“ Toto platí aj na charizmy, ich prijímanie a používanie. Ako hovorí pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa: „*V takom rozsahu, v akom sa rozhodneme, že nechceme inú bezpečnosť alebo argument, s ktorým čeliť svetu, než s Ježišom Kristom ukrižovaným, s takou mocou nám Boh príde na pomoc, dokonca aj dnes, aby sme robili, znamenania, divy a zázraky.*“ Toto je ale opak toho, čo by sme my ľudia ako ľudia mali radšej. My sa radšej spoliehame na seba, na svoje schopnosti, vedomosti, možnosti, peniaze, prostriedky, akcie, organizáciu a podobne. Najradšej máme istotu spočívajúcu v tom, že závisíme od seba a všetko máme pod svojou kontrolou. A ak máme pocit, že nie sme v tomto dostatoční, tak radšej nerobíme nič. Nerátame s tým, že by Boh cez nás konal a „pomáhal nám“ pri diele ohlasovania a svedectva o Kristovi, ako píše Písmo už o apoštoloch. A ak sa tak stane, berieme to ako mimoriadnu vďakyhodnú výnimku, ale druhý raz sa na to už radšej nespoliehame. „Bohovia sa neradi opakujú“, hovorí jedna z postáv filmu Quo vadis a my to často cítime podobne. Preto väčšinou nemáme odvahu konať, odvahu svedčiť o Kristovi – a ak aj hej, robíme to výlučne len vlastnými silami a schopnosťami a nenechávame žiaden priestor Bohu, aby sa prejavil.

S tým potom súvisí to, čo Hans Buob nazýva *odvahou k trapasu*. Ako totiž hovorí Evelyne Madre: „*Synovský duch [sa] nemá ... spájať s požadovačnosťou, ako keby bol Boh povinný dať nám žiadanú vec.*“ Žiadať Boha o pomoc, spoliehať sa na znamenania a prejavy Božej moci znamená rátať s tým, že Boh bude konať a odpovedať podľa seba, nie podľa nás. Nie my ovládame Boha, ale Boh sa slobodne prejavuje cez nás. Pre nás, ľudí, je to vždy krok viery, krok do neznáma. Už spomenutý Hans Buob píše: „*Je tomu tak se všemi duchovními dary. Bývají pokořující. Vždy je třeba kuráže k blamáži. Proto je třeba připustit nejprve přezkoumání sama, aby člověk skutečně získal onu potřebnou kuráž, bude-li pak na čase použít nějakého daru třeba právě při pastoraci.*“ A tu je ďalší kameň úrazu. Ako ľudia nie sme náchylní riskovať, už vôbec nie zahanbenie, poníženie, blamáž. Čo ak Boh našu prosbu nevypočuje? Čo ak sa strápnime? Čo ak ten druhý kvôli tomu zanevrie na Krista? Stratí vieru? To predsa nemôžeme riskovať! A tak neriskujeme – čím priestor k Božiemu pôsobeniu v našom konaní vôbec nevznikne. Boh ostáva vyvretý von, za dverami. Je pre nás ťažké a bude často pokorujúce urobiť to, čo radí Hans Buob: „*Nesmíme toužiť po získaní pocitu, že niečo ovládame, máme v malíčku, že jsme něčeho schopni - naopak: máme vykročit doprostřed noci nejistoty. Postačí nám kuráž k blamáži. Tehdy jde o skutečnou vydanost. A odměnou často zakusíme přímo zázračné Boží vedení.*“ Nakoniec prídu aj výsledky. Aj keď nie vždy v takej podobe, tak a vtedy, ako by sme my sami očakávali. Prídu podľa Boha. Možno aj tak, ako spomína Emiliano Tardiff: „*Spůsob, akým Ježíš uzdravuje, je často veľmi zvláštny a tu musím spomenúť, čo sa stalo v Monte Maria, kde sa každú nedeľu zhromažďí do 50 000 ľudí. Po slávení eucharistie sa tam Otec Gilberto Gomez modlil za uzdravenie chorých. Raz, počas omše, sa na jednom stĺpe zlomila tyč vatikánskej zástavy, spadla na jedného hrbatého muža a zvalila ho na zem. Všetci sa zhrozili vidiac, že veľká a ťažká tyč padá práve na chorého človeka. Na všeobecné prekvapenie chorý sám vstal a postavil sa na nohy. Tyč ho udrela po chrbtici a odvtedy chodí vystretý. Božie cesty sú plné dobrého humoru.*“ Niekedy my budeme konať a bude sa nám zdať, že nevidíme žiaden výsledok, žiadne ovocie – ale ono tam bude, len možno vyklíči inokedy a ovocie zožne niekto iný, ako hovorí aj Písmo, že niekedy jeden sadi, iný zalieva a nakoniec tretí vidí vzrast a ovocie. A niekedy to zase budeme my, kto zažijeme radosť z ovocia, ktoré ale vzišlo z Božej moci pričinením mnohých pred nami.

Ak teda chceme, aby Božia moc bola prítomná v našom živote, aby sme objavili dary a charizmy, ktoré nám Duch dáva, musíme sa odhodlať veriť Bohu ako svojmu Otcovi, veriť Jeho prisľubom a Jeho láske a vernosti. Musíme sa odvážiť spoľahnúť na jeho Moc a Jeho konanie, závisieť vo všetkom naozaj iba a len od Boha – *asi ako obchodný zástupca veľkej firmy v nejakom zaostalom rozvojovom štáte, kde sa nespolieha na ten štát a jeho možnosti, ale na možnosti a podporu firmy, ktorú zastupuje. Inak by tam ani nešiel.* Sme vyslanci Krista – a preto sa môžeme na Krista spoliehať, s vierou, ktorá sa prejavuje práve onou *odvahou k trapasu*, odvahou k blamáži – pretože sme si istí, že aj keď by to ako aj teraz blamáž vyzeralo, nikdy to blamáž nebude. Boh sa nenechá zahanbiť – a ak občas zahanbí a pokorí nás, tak len na našu spásu a aj na dobro ostatných.

DOMÁCA ÚLOHA:

1.: UVAŽOVANIE:

Odvaha k trapasu nie je ľahkomyselnosťou, ani nejakou trúfalosťou voči Bohu, vydieraním Boha. Keď Hans Buob hovorí, že je treba „*připustit nejprve přezkoumání sama, aby člověk skutečně získal onu potřebnou kuráž,*“ myslí tým na preskúmanie svojho vnútra, svojej viery a dôvery Bohu. Hneď ale dodáva: „*Toto přezkoumání samozřejmě nemá nic společného s počátečním zácvikom do užívání daru, který má za úkol osvojit si službu tím kterým konkrétním darem.*“ Keď sme nedávno porovnali charizmy a dary Ducha k „Božej lopate“, platí to tak aj tu. *Tak, ako robotník musí najprv lopatu prijať*, aj my musíme prijať Dar Ducha. *Tak, ako sa robotník musí naučiť lopatu (alebo bager, žeriav, hocikaký nástroj) používať*, musíme sa aj my naučiť používať dary a charizmy, ktoré nám Pán dal a rozvíjať ich v sebe. *A tak, ako v prípade zložitejších nástrojov ide robotník najprv na školenie a preskúšanie*, tak aj my potrebujeme priestor a miesto, kde sa môžeme naučiť Božie dary a charizmy využívať a kde dostaneme aj potvrdenie, že ide naozaj o skutočné a pravé dary.

O tom si niečo povieme nabudúce.

Dnes je ale dôležité ujasniť si jednu vec, ono vnútorné preskúmanie seba: Naozaj verím, že Boh je môj Otec a ja sa na Neho môžem spoľahnúť ako Jeho dieťa? Verím, že Boh je tu, prítomný, neskrýva sa a bude konať, áno, aj v mojom živote? Verím Mu natoľko, aby som sa na Neho spoľahol? Netúžil po inej istote, než je tá: Závisieť od Boha a Jeho Moci a milosti? Proste: Verím svojmu Bohu? David Wilkerson spomína na vetu, ktorú mu hovorieval jeho starý otec, kazateľ: „*Davide, ten den, kdy se naučíš modlit veřejně za konkrétní věci, objeješ moc.*“ Pretože práve ono „verejne“ a „konkrétna vec“ je prejavom onej synovskej dôvery – so synovskou odvahou k blamáži ☺

2.: KONANIE:

Prežime tento týždeň s touto myšlienkou.

Nakoľko nám to odvaha našej viery, možno ešte malej, dovolí, skúsme ho prežiť v synovskej dôvere, vydanosti a skutočnej závislosti na svojom Otcovi.